

[Erhard Jakobsen]

Det sidste eksempel, jeg skal give, er følgende: jeg har til stor fornøjelse for socialistiske kolleger nede i Parlamentet gang på gang foreslået det kætterske synspunkt, at man skulle give u-landene noget fra vore overskudslagre. Det er der blevet protesteret imod. Det skulle ikke sådan være fattighjælp osv., nej, nej, men nu kommer u-landene selv og beder om at få nogle af de overskud, vi har. Mon så også socialisterne stadig væk vil sætte teorierne og de store ideologier højere end de praktiske hensyn? Så bliver de uvenner med deres socialistiske kolleger i u-landene, for det, de trænger til, er noget at spise, og det er det første, man skulle prøve at give dem.

Dansk udenrigspolitik håber jeg der slet ikke vil være nogen diskussion om. Det er der jo grund til at understrege nu, hvor vi står over for et EF-Parlamentsvalg. Modstanderne vil prøve at bilde folk ind, at de nu kan få lejlighed til at vise, at de ikke kan lide EF. Det kan de ikke, det passer ikke. Der er ikke politisk mulighed for at få Danmark ud af EF. Der vil ikke på noget tidspunkt blive valgt et folketing, hvor der kan blive flertal for at melde Danmark ud af EF, og kan der ikke vedtages et forslag i folketinget om at smide Danmark ud af EF, så kan det ikke komme til folkeafstemning, og uden en folkeafstemning kan Danmark ikke komme ud af EF. Derfor er al den tanke om at misbruge situationen til at føre kamp mod EF bare spild, for Danmark er i EF i kraft af dansk folkevilje, og Danmark bliver i EF, og det, vi trænger til, er at vise lidt bedre, at vi også fortjener at være der.

Formanden:

Inden jeg giver ordet til hr. Gert Petersen, skal jeg til orientering for tingets medlemmer sige, at det er hensigten at afbryde forhandlingen lidt før kl. 12.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil da også gerne ønske formanden til lykke med valget og henlede hr. Erhard Jakobsens opmærksomhed på, at hver gang der kommer udenlandske parlamentarikerdelegationer hertil og ikke alene sådanne, men også ofte når der kommer udenlandske regeringschefer, modtages de af folketingets præsidium inklusive formanden, så jeg tror ikke, hr.

Erhard Jakobsen kan sove helt så roligt, som han gav udtryk for heroppe. Men lad det være.

Det ville være meget fristende allerede nu at gå ind på de bemærkninger, som ordførerne for de to regeringspartier er kommet med, for det var jo en ejendommeligt samling af fraser og myter, og også på baggrund af det interview, som LOs formand gav til Børsen i går. Men så får man ikke kommenteret åbningstalen, for den undlod de omhyggeligt at gå ind på – det var der ikke plads til for alle fraserne og myterne – så derfor vil jeg alligevel holde mig til mit oprindelige manuskript i første omgang, og så må vi i anden omgang vende tilbage til de ejendommeligheder, som kom fra de to regeringsordføreres side.

Fra første færd bør det slås fast, at socialistisk folkepartis holdning til denne regering er en anden end vores holdning til den socialdemokratiske mindretalsregering. I 1975 var vi med til at pege på en socialdemokratisk mindretalsregering, og vi var for så vidt en del af dens parlamentariske grundlag. Vi var imod dens indkomstpoltiske hovedlinje, men på en række punkter, ikke mindst vedrørende beskæftigelses-, social- og uddannelsespolitik osv., var der så afgørende nuanceforskelle mellem den og en almindelig borgerlig regering, at vi faktisk ved flere lejligheder beskyttede denne regering mod borgerlige forsøg på at styrte den.

Vort syn på SV-regeringen er grundlæggende anderledes. Det er ikke tilfældigt, at fagbevægelsen som helhed med skarphed har vendt sig mod denne regering. Det kan ikke siges at være en regering, der er udgået af arbejderbevægelsen. Både socialistisk folkepartis og fagbevægelsens modstand skyldes, at SV-regeringen med sin politik entydigt øger arbejdsløsheden, at den helt har opgivet at imødegå krisen med det bredt anlagte reformprogram, der er nødvendigt. Vi får ikke nogen skattereform, ikke nogen boligreform, selv om det havde været parlamentarisk muligt, forudsat at den forrige socialdemokratiske mindretalsregering havde taget kampen op med venstre i stedet for at slutte sig sammen med venstre, og vi får slet ikke nogen demokratisering af arbejdslivet.

Bevares, jeg skal ikke udelukke, at selv en blind høne som ministeriet Jørgensen/ Christophersen kan finde et korn eller to, og i så fald skal vi da ikke hindre hønen i at